

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **E. K.**, zastoupena Mgr. Liborem Vincencem, advokátem se sídlem Husinecká 808/5, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 8. 2018, č. j. 17 A 36/2017 - 146,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Domažlice (dále též „městský úřad“) ze dne 16. 9. 2016 č. j. MeDO-57719/2016-Mencl., byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), pro porušení § 4 písm. a) téhož zákona, dále přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1. pro porušení § 47 odst. 2 písm. a) téhož zákona a dále přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2. téhož zákona pro porušení § 47 odst. 3 písm. b) téhož zákona. Uvedených přestupků se měla dopustit tím, že dne 25. 11. 2015 v době kolem 10:30 hodin na místní komunikaci na parkovišti před hotelem Sádek v obci Díly při řízení vozidla Škoda Felicia, RZ: X, způsobila dopravní nehodu tím, že při couvání narazila do stojícího vozidla Chevrolet Aveo, RZ: X, přičemž došlo k poškození obou vozidel. Po způsobení dopravní nehody nezastavila a z místa nehody ujela. Dopravní nehodu neohlásila, přestože to bylo její povinností, neboť při ní došlo ke škodě na majetku třetí osoby. Za uvedené přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí městského úřadu odvolání. Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2017, č. j. DSH/14530/16, žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně správní žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že k nehodě nedošlo a vozidla byla poškozena J. M., který se chtěl podílet na zisku z plnění od pojišťovny. Naopak vzal za dostatečně prokázané, že k nehodě došlo a žalobkyně z místa nehody odjela. Tato skutečnost bez pochybností vyplývá jak z kamerového záznamu, tak i z výpovědi svědka J. V. Soud neshledal tuto výpověď nevěrohodnou, neboť jde o svědka nezávislého, který o podstatných věcech vypovídal přesvědčivě. Drobné nepřesnosti nemohou věrohodnost jeho výpovědi o zavinění dopravní nehody žalobkyní a ujetí dostatečně zpochybnit. Naopak výpověď svědka J. O. správní orgány správně hodnotily jako nevěrohodnou. Jedná se o syna žalobkyně, který měl zájem vypovídat v její prospěch a navíc tvrdil, že si nepamatuje zásadní skutečnosti, jako např. to, kdo v inkriminovanou dobu vozidlo řídil. Soud nepřisvědčil ani námitce podjatosti oprávněných úředních osob žalovaného, neboť tato byla odůvodněna pouze způsobem rozhodnutí ve věci. Podjatost nelze dovodit ani z výše uložené pokuty. Správní orgány podrobně a logicky zdůvodnily, že v horní polovině zákonného rozpětí byla uložena z důvodu zohlednění přitěžujících okolností.

[4] Krajský soud neprováděl důkazy za účelem ověření, že v hotelu Sádek byl k dispozici kontakt na žalobkyni, neboť tato skutečnost nemůže žalobkyni vyvinít ze spáchání přestupku spočívajícího v ujetí od dopravní nehody. Stejně jako správní orgány pak dospěl krajský soud k závěru, že parkoviště před hotelem Sádek splňuje všechny znaky účelové komunikace. Na tom nemůže nic změnit ani vyjádření vlastníka pozemku, a proto i jeho výslech krajský soud vyhodnotil jako nadbytečný. Rovněž aproboval postup správních orgánů, které nevyhověly návrhům žalobkyně na provedení důkazů dalšími kamerovými záznamy a výslechy hostů hotelu. Navrhované důkazy se vztahovaly až k době po nehodě a nezachycovaly její průběh. Jako nadbytečné krajský soud vyhodnotil rovněž další důkazní návrhy žalobkyně, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně a navrhované důkazy nemohly ze své povahy přinést nová skutková zjištění o průběhu nehody. Soud se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že ujetí od malé dopravní nehody není přestupkem. Konstatoval, že v posuzované věci jednoznačně došlo k dopravní nehodě ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a žalobkyně byla jejím účastníkem. Ujetím od nehody tak porušila povinnost neprodleně zastavit vozidlo a ohlásit nehodu, při níž došlo ke škodě na majetku třetí osoby, policii.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Zkrácení svých práv spatřuje především v podjatosti soudkyně krajského soudu Mgr. Jany Komínkové, k čemuž přiložila námitku podjatosti ze dne 17. 8. 2018. Dle stěžovatelky podjatost dokládá dále skutečnost, že jí dosud nebyly krajským soudem zaslány audio a video nahrávky, jež jsou součástí spisu. Ze záznamu z jednání ze dne 13. 8. 2018 je pak zřejmé, že soudkyně stěžovatelce opakovaně neumožnila se k věci vyjádřit, a že ani jeden záznam z kamer nebyl přehrán. Soudkyně se tedy odvolává na důkaz, který nebyl proveden. Stěžovatelce rovněž nebyla dána možnost uplatnit námitku promlčení. Vedení řízení ze strany soudkyně způsobilo jeho zmatečnost. O té vypovídá i chybné uvedení jiného zástupce stěžovatelky v záhlaví napadeného rozsudku.

pokračování

[6] Krajský soud dle stěžovatelky pochybil také při hodnocení důkazů. Z kamerových záznamů ani z výpovědi J. V. nevyplývá, že k nehodě došlo. Výpověď J. V. není pravdivá, neboť dle záznamu na místě nehody vůbec nebyl a obsahuje řadu nepřesností. Krajský soud chybně posoudil i výpověď J. O. Tu nelze zpochybňovat jen proto, že je synem stěžovatelky. Navíc není standardní, aby svědek při jednání se správním orgánem zkolaboval a musela být zavolána záchranná služba. To svědčí o nátlaku ze strany oprávněné úřední osoby. Chybně byla vypořádána i systémová podjatost, navíc stručně a neodůvodněně.

[7] Stěžovatelka dále zdůraznila účel svého pobytu v hotelu. Tímto byla cesta na schůzku s dárcem ledviny. Výši uložené pokuty proto považuje za nepřiměřenou. Pro své jednání měla omluvitelný a pochopitelný důvod. Zpochybnila rovněž odborné vyjádření Ing. P. Jeho závěry vyvrací zpráva pojišťovny Slavia a vyjádření L. Z. Dále nesouhlasí s tím, že by parkoviště hotelu Sádek mělo být považováno za účelovou komunikaci. Toto hodnocení je v rozporu s vyjádřením majitele pozemku i se způsobem jeho využití zapsaným v katastru nemovitostí (zeleň). Krajský soud rovněž pochybil, když se nezabýval námitkou promlčení, kterou stěžovatelka dle svého tvrzení „vykřikla při jednání“. Pochybení stěžovatelka dále spatřuje v neprovedení navržených důkazních prostředků. Tyto mohly objasnit skutečný průběh údajné nehody, případně objasnit předchozí poškození vozu Chevrolet či skutečnost, proč není pojistná událost uzavřena. Rovněž měl být vypracován revizní znalecký posudek. I laikovi musí být dle stěžovatelky jasné, že nárazem nárazníku vozu Škoda Felicia do stojícího vozu Chevrolet nemohlo dojít k poškrábání, neboť nárazem nevznikne poškrábání.

[8] Závěrem stěžovatelka namítá, že v posuzovaném případě došlo k prekluzi přestupku. Tuto námitku chtěla uplatnit již při jednání před krajským soudem, ale nebylo jí umožněno se vyjádřit. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že soudkyni krajského soudu nepovažuje za podjatou. Zdůraznil, že důvodem podjatosti nemohou být okolnosti spočívající v postupu soudce v řízení o projednávané věci či v nezaslání nahrávek. Námitka podjatosti byla nadto uplatněna opožděně, přestože stěžovatelce bylo umožněno se k věci v průběhu jednání vyjadřovat, a to jak osobně tak prostřednictvím právního zástupce. Nedůvodná je i námitka prekluze. Ke spáchání přestupků totiž došlo po 1. 10. 2015, kdy již byla účinná novela upravující přerušování prekluzivní lhůty. Dle judikatury pak nebylo nutné před soudem přehrát záznam o průběhu nehody, neboť tento důkaz byl proveden ve správním řízení a jedná se o součást správního spisu. Nehoda byla zachycena na záznamu, dosvědčena výpovědí J. V. a mechanismus jejího vzniku potvrdil znalec. Skutkové otázky byly soudem řádně vypořádány. K námitkám týkajícím se výše sankce žalovaný uvedl, že stěžovatelka v této části vzala žalobu při jednání zpět. K povaze parkoviště jako účelové komunikace pak zdůraznil, že není podstatné, jak je pozemek veden v katastru nemovitostí, ale zda plocha vykazuje znaky účelové komunikace. Přestože majitel parkoviště uvedl, že se o účelovou komunikaci nejedná, z jeho vyjádření naopak vyplývá, že parkoviště všechny znaky účelové komunikace splňuje. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Tuto stěžovatelka konkrétně spatřuje v tom, že nebyla dostatečně vypořádána námitka podjatosti správních orgánů.

[13] Předně je vhodné uvést, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů dále Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). Např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dále uvedl, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“

[14] Napadený rozsudek výše uvedené nároky na přezkoumatelnost splňuje. Krajský soud se řádně zabýval rovněž otázkou podjatosti správních orgánů. Uvedl, že tuto nelze dovozovat z nutnosti odvozu svědka J. O. prostřednictvím rychlé záchranné služby, neboť ze spisu nevyplývá, že by na svědka byl při výslechu vyvíjen nátlak. Dále uvedl, že podjatost oprávněných osob žalovaného nelze dovodit na základě způsobu rozhodnutí ve věci či uložení pokuty v horní polovině zákonného rozmezí. Krajský soud zřetelně vysvětlil, proč neshledal námitku žalobkyně týkající se podjatosti oprávněných úředních osob důvodnou, přičemž jeho argumentace je bezesporu přezkoumatelná. Uvedenými pasážemi krajský soud vypořádal rovněž námitku stěžovatelky týkající se systémové podjatosti. Stěžovatelka totiž nenamítala systémovou podjatost ve smyslu, který je tomuto termínu přikládán ustálenou judikaturou (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119). V žalobě stěžovatelka výslovně uvedla, že systémovou podjatost dovozuje ze skutečnosti, že městský úřad postupoval tendenčně, provedl pouze důkazy v její neprospěch a žalovaný tato pochybení nenapravit. Fakticky tedy stěžovatelka tvrdila toliko standardní podjatost úředních osob zdůvodněnou způsobem rozhodování v dané věci, přičemž, jak bylo uvedeno, tuto námitku krajský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal. Rovněž ostatní části napadeného rozsudku výše uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost rozsudku dostojí. Námitka stěžovatelky proto není důvodná.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou případné prekluze přestupků spáchaných stěžovatelkou. Obecně platí, že otázkou zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek uplynutím času (prekluzí) se správní soudy všech stupňů zabývají z úřední povinnosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07 a ze dne 6. 5. 2005, sp. zn. I. ÚS 1419/07, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2019, č. j. 6 As 260/2018 - 32). Jak ovšem vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, otázku prekluze není krajský soud povinen v rozsudku vždy explicitně vypořádat. Pokud totiž „*stěžovatel rozhojní důvody pro vyslovení prekluze vyměřit daň teprve v kasační stížnosti, je nutno mít za to, že se s těmito nově uplatněnými důvody vypořádal krajský soud mlčky, přičemž nebyl povinen se s ohledem na nedostatek žalobní námitky jimi zaobírat výslovně. Nejvyšší správní soud v takovém případě zvažuje, zda jsou kasační námitky v tomto bodě důvodné. Teprve pokud by důvodné byly, bylo by třeba prohlásit rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud v odůvodnění rozsudku nevyslovil k otázce prekluze práva doměřit daň, byť tak byl povinen učinit.*“ [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[16] Obdobná situace jako v citovaném rozsudku nastala rovněž v nyní posuzované věci. Taktéž stěžovatelka uplatnila námitku promlčení (prekluze) přestupků až v kasační stížnosti. Její tvrzení, že slovo „*promlčení*“ vykřikla při ústním jednání před krajským soudem, neodpovídá skutečnosti, neboť z audiozáznamu pořízeného krajským soudem je zřejmé, že k ničemu takovému nedošlo. Navíc, i pokud by tvrzení stěžovatelky odpovídalo skutečnosti, nejednalo by se o řádně a včas uplatněnou námitku. Především však je tato skutečnost pro posouzení věci irelevantní. Jak bylo uvedeno výše, k případné prekluzi přestupků správní soudy přihlížejí z úřední povinnosti, a uplatnění této námitky před krajským soudem tedy není pro její projednání zdejším soudem podstatné. Okamžik uplatnění námitky má vliv pouze z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. V případě, že by stěžovatelka skutečně řádně námitku prekluze uplatnila, bylo by na krajském soudu, aby ji řádně vypořádal. Jak však bylo popsáno výše, stěžovatelka se žádným způsobem prekluze přestupků nedovolávala. Krajský soud tedy postupoval v souladu s výše uvedenou judikaturou, když otázku prekluze vypořádal mlčky.

[17] Zdejší soud pak v otázce prekluze odpovědnosti stěžovatelky za přestupky dospěl rovněž k závěru, že k zániku odpovědnosti nedošlo. Ke spáchání přestupků došlo dne 25. 11. 2015. Právní úpravou týkající se prekluze přestupků podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015 Sb. (dále též „*zákon o přestupcích*“), se zdejší soud podrobně zabýval v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018 - 34. Zde konstatoval, že „*§ 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015.*“ Právě s účinností od 1. 10. 2015 byl uvedenou novelou do zákona o přestupcích zaveden institut přerušování běhu lhůty pro projednání přestupku. Není přitom pochyb, že v souladu s citovaným rozsudkem na přestupky spáchané stěžovatelkou dopadá právě novelizované znění zákona o přestupcích, neboť stěžovatelka přestupky spáchala téměř dva měsíce poté, co novela nabyla účinnosti. Podle § 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni spáchání přestupku platí, že *[b]ěh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.* Skutečnost, že od spáchání přestupků (25. 11. 2015) do vydání napadeného rozhodnutí (31. 1. 2017) uplynul více než jeden rok, proto nemá za následek zánik odpovědnosti za přestupky. Stěžovatelce totiž bylo dne 26. 2. 2016 doručeno oznámení o zahájení řízení ve věci předmětných přestupků. Tím došlo podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích k přerušení prekluzivní lhůty a lhůta pro projednání přestupků v délce jednoho roku počala běžet znovu. Dne 16. 9. 2016 pak městský úřad vydal rozhodnutí č. j. MeDO-

57719/2016-Mencl., kterým uznal stěžovatelku vinnou ze spáchání přestupků, čímž opět došlo k přerušení prekluzivní lhůty a opět počala běžet nová lhůta v délce jednoho roku. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 31. 1. 2017, tedy méně než rok od posledního přerušení řízení, přičemž od spáchání přestupků neuplynuly dva roky, je zřejmé, že k zániku odpovědnosti za přestupky uplynutím prekluzivní lhůty nedošlo. Námitka stěžovatelky tedy vzhledem k výše uvedenému není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou podjatosti soudkyně krajského soudu Mgr. Jany Komínkové. Z kasační stížnosti vyplývá, že podjatost Mgr. Komínkové stěžovatelka dovozuje především z postupu této soudkyně ve své věci, zejména pak z jejího postupu přímo při jednání a následně po vydání rozsudku. K námitce podjatosti je předně nutné zdůraznit, že podle § 8 odst. 5 s. ř. s. *[ú]častník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřiblíží.* (důraz přidán). Z toho vyplývá, že uvedená lhůta má charakter lhůty propadné. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 18. 5. 2006, č. j. Nao 32/2005 - 34, uvedl, že soudní řád správní považuje za opožděnou „*bez výjimky každou námitku podanou po jednotýdenní lhůtě uvedené v § 8 odst. 5 větě druhé s. ř. s., tedy i takovou námitku, která byla vznesena za situace, že účastník nebyl pončen o právu vyjádřit se k osobám soudců, kteří mají podle rozvrhu práce věc projednat a rozhodnout.*“ Obdobný závěr lze přitom učinit i ve vztahu k námitkám podjatosti týkajícím se postupu soudkyně Mgr. Komínkové při soudním jednání. Podstata namítaných důvodů podjatosti musela být stěžovatelce známa již při jednání konaném dne 13. 8. 2018. Námitku podjatosti tedy měla stěžovatelka uplatit již tohoto dne. K výslovnému dotazu soudkyně na počátku jednání však stěžovatelka ani její zástupce námitku podjatosti nevznesli. Námitka podjatosti uplatněná v podání ze dne 17. 8. 2018, které bylo doručeno krajskému soudu dne 20. 8. 2018, byla uplatněna až týden po ústním jednání, a v rozsahu námitek týkajících se postupu Mgr. Komínkové při jednání je tedy zjevně opožděná.

[19] Dále je nutné odkázat na § 8 odst. 1 větu třetí s. ř. s., dle které platí, že *[d]ůvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.* Zdejší soud přitom k uvedenému ustanovení zastává dlouhodobě konstantní názor (viz usnesení ze dne 25. 4. 2003, č. j. Nao 18/2003 - 36, ze dne 18. 6. 2003, č. j. Nao 25/2003 - 47, ze dne 14. 6. 2004, č. j. Nao 9/2004 - 99, či ze dne 4. 5. 2005, č. j. Nao 10/2005 - 6). Veškeré námitky podjatosti vycházející z postupu soudkyně Mgr. Komínkové při vedení řízení, a to ať už při jednání, či případně po vydání rozsudku, tedy nejsou důvodné, neboť podjatost soudkyně nemůže být založena jejím postupem v řízení. Nejvyšší správní soud nicméně považuje za vhodné zdůraznit, že jednání před krajským soudem proběhlo standardně, a soudkyně jednala se stěžovatelkou i s jejím zástupcem korektně. O tom svědčí obsah audiozáznamu z jednání ze dne 13. 8. 2018. Rovněž z něj vyplývá, že stěžovatelce i jejímu zástupci byla dána dostatečná možnost se k věci vyjádřit. Nespokojenost na straně stěžovatelky tak lze přičítat spíše jejímu nesouhlasu se závěry napadeného rozsudku, případně snad fabulacím, pokud stěžovatelka domýšlí skutečnosti, které se nestaly, jako v případě údajného výkřiku „promlčení“ v průběhu jednání.

[20] K odůvodnění podjatosti stěžovatelka připojila také svou námitku ze dne 17. 8. 2018. V ní nad rámec výše uvedených skutečností uvedla, že podjatost by měla vyplývat rovněž ze vztahu asistentky soudkyně krajského soudu Mgr. M. se zaměstnankyní městského úřadu s totožným příjmením.

[21] Zdejší soud již v usnesení ze dne 9. 11. 2004, č. j. Nao 43/2004 - 319, dospěl k závěru, že „*[d]ovozuje-li účastník řízení podjatost soudce z jeho poměru k blíže určeným fyzickým osobám, aniž by však uvedl, v čem tento poměr spočívá a jakým způsobem souvisí s projednávanou věcí a soudcem,*

pokračování

ktej se na projednávání podílí, vznesená námitka podjatosti není důvodná.“ Stěžovatelka přitom kromě shody příjmení asistentky soudkyně se zaměstnankyní městského úřadu žádné další relevantní skutečnosti neuvedla. Dovojuje-li podjatost soudkyně Mgr. Komínkové z toho, že na ni měla působit asistentka Mgr. M. z důvodu svého blíže nespecifikovaného vztahu s pracovníci městského úřadu téhož příjmení, je zřejmé, že tato námitka odůvodněná toliko shodou příjmení není důvodná. K obdobnému závěru zdejší soud dospěl i ve vztahu k namítanému vlivu žalovaného na soudkyni Mgr. Komínkovou, který má vyplývat ze skutečnosti, že soudkyně je se zaměstnanci žalovaného často ve styku. Rovněž k tomuto tvrzení stěžovatelka netvrdila ani nedoložila žádné relevantní skutečnosti (přestože uvedla, že za účelem prokázání svých tvrzení předloží e-mailovou dokumentaci). Ani v tomto ohledu tedy nelze dospět k závěru, že by námitka podjatosti byla důvodná.

[22] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že stížní námitka týkající se zmatečnosti řízení před krajským soudem, která měla být způsobena podjatostí soudkyně Mgr. Komínkové, není důvodná. Zmatečnost pak není dána ani záměnou právního zástupce stěžovatelky v záhlaví rozsudku, neboť je zjevné, že se jedná o zřejmou chybu v psaní. S největší pravděpodobností došlo ke zkopírování záhlaví z listiny soudu z doby, kdy stěžovatelku v řízení před krajským soudem zastupoval ustanovený zástupce Mgr. Roman Seidler.

[23] Závěrem zdejší soud přistoupil k vypořádání věcných kasačních námitek. Ty směřují především proti hodnocení důkazů krajským soudem a proti neprovedení stěžovatelkou navrhovaných důkazů. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. [s]oud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89), vyplývá, že v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů záleží na krajském soudu, které důkazy provede a které nikoliv, avšak svůj postup musí řádně odůvodnit. V posuzovaném případě krajský soud neprovedl důkazy navrhované stěžovatelkou, neboť měl za to, že tyto důkazy již nebyly s to zpochybnit zjištěný skutkový stav. Vztahovaly se totiž k pozdější době a netýkaly se skutkového děje v době nehody, případně nemohly přinést žádné nové skutečnosti (výslech znalce Ing. Jaroslava Pavlíka).

[24] S postupem a závěry krajského soudu se zdejší soud plně ztotožnil a stejně jako krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, a stěžovatelkou navrhované důkazy nemohly věc žádným způsobem osvětlit, či provedená zjištění zpochybnit. Především je třeba zdůraznit, že kamerový záznam jednoznačně zachycuje dopravní nehodu, ke které v inkriminovanou dobu došlo na parkovišti hotelu Sádek. Na záznamu je jasně vidět, jak vozidlo Škoda Felicia levým zadním rohem naráží do zaparkovaného vozidla Chevrolet Aveo, a to konkrétně do místa levého zadního kola, blatníku a dveří. Při nárazu dochází k viditelnému zhrounutí a drobnému posunutí vozidla Chevrolet Aveo. Rovněž je zřejmé, že po nárazu vozidlo Škoda Felicia opouští parkoviště. Nelze tedy mít pochybnosti o tom, že ke střetu aut došlo. Zdejší soud má rovněž za prokázané, že v rozhodnou dobu vůz Škoda Felicia řídila právě stěžovatelka. Skutečnost, že se s vozidlem Chevrolet Aveo střetlo vozidlo Škoda Felicia řízené stěžovatelkou, potom potvrzují další důkazy, a to zejména fotodokumentace pořízená policií na parkovišti hotelu Sádek, vzorky laku odebrané z obou vozidel, odborné vyjádření Ing. Jaroslava Pavlíka ze dne 25. 4. 2016, a výpověď svědka J. V. Právě tyto důkazy spolu tvoří ucelený řetězec, na základě kterého nelze o skutkovém ději pochybovat. Drobné nepřesnosti ve výpovědi svědka J. V. (barva vlasů, nebo to, zda pršelo či sněžilo) nijak nesnižují jeho věrohodnost, neboť v podstatných skutečnostech jeho popis odpovídá skutkovému ději zaznamenanému kamerou. Nejvyšší správní soud rovněž neshodil přesvědčení stěžovatelky, že uvedený svědek na místě nehody dle kamerového záznamu vůbec nebyl. Místo, ze kterého svědek dle svého tvrzení situaci pozoroval, se nachází za stromem na samém horním okraji videozáznamu, a s ohledem na rozlišení záznamu tedy nelze jednoznačně určit, zda je na videozáznamu zachycen či nikoli. S ohledem na to, jakým způsobem popsal průběh nehody,

však zdejší soud nemá pochybnosti o tom, že byl přítomen situaci, která je na videozáznamu zachycena. Za těchto okolností skutečně nebylo na místě provádět důkazy, které se nevztahovaly k samotnému skutkovému ději. Skutečnost, zda pojišťovna uzavřela či neuzavřela pojistnou událost, není pro posouzení věci relevantní. Nad rámec posouzení věci však lze uvést, že v době vydání tohoto rozsudku již pojišťovna po stěžovatelce v regresu vymáhala pojistné plnění vyplacené majitelce vozidla Chevrolet Aveo na jeho opravu. Rovněž případné výsledky mající prokazovat stav vozidla v řádu dní po nehodě pak nemohly v případě jejich provedení v řízení před krajským soudem na zjištěném skutkovém stavu nic změnit, a s ohledem na zásadu ekonomie řízení tedy nebylo na místě tyto důkazy provádět. Vyjádření L. Z. je pak součástí správního spisu, přičemž z něj vyplývá, že se dotyčný toliko věnuje opravám vozidel. Uvedené vyjádření tak není s to zpochybnit závěry znaleckého vyjádření Ing. Jaroslava Pavlíka ze dne 25. 4. 2016. Zdejší soud se ztotožnil rovněž s hodnocením výpovědi svědka J. O. ze strany krajského soudu. V situaci, kdy tento svědek není schopen sdělit, kdo v době nehody vozidlo řídil (zda on či jeho matka), nelze výpověď svědka považovat za věrohodnou, neboť není schopen vypovídat ani o základních skutečnostech. Svědkovi přitom byly dle protokolu o jeho výpovědi pokládány standardní otázky. Z ničeho tak nevyplývá, že by na něj byl vyvíjen nátlak. Navíc před svědkovým kolapsem mu pokládala otázky sama stěžovatelka, tedy jeho matka. Pouze poslední otázku položila svědkovi úřední osoba. I s ohledem na tyto okolnosti lze souhlasit s krajským soudem, že výpověď a jednání svědka J. O. nepůsobí věrohodně. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že námitky stěžovatelky týkající se skutkových závěrů a průběhu dokazování v řízení před krajským soudem nejsou důvodné.

[25] Stěžovatelka dále namítla, že krajský soud chybně vyhodnotil parkoviště u hotelu Sádek jako účelovou komunikaci. Dle stěžovatelky je tento závěr v rozporu jak s vyjádřením vlastníka pozemku, na němž se parkoviště nachází, tak se zápisem v katastru nemovitostí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu nicméně vyplývá, že pro to, aby určitá komunikace či plocha byla účelovou komunikací ve smyslu zákona o provozu na pozemních komunikacích, není rozhodující, jak je daný pozemek veden v katastru nemovitostí, či jak jej vnímá vlastník pozemku, ale to, zda daný pozemek, respektive komunikace či plocha, splňují definiční znaky účelové komunikace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 - 61 a ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014 - 85). Ustanovení § 980 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, tak s ohledem na uvedené nemá na posuzovanou věc žádný vliv. Námitky stěžovatelky, že se nejedná o účelovou komunikaci, neboť tomu neodpovídá zápis v katastru nemovitostí ani názor vlastníka pozemku, tedy nejsou důvodné. Ze správního spisu nadto vyplývá, že otázku povahy parkoviště jako účelové komunikace důkladně vypořádaly již správní orgány a jejich posouzení není čeho vytknout.

[26] Námitka stěžovatelky týkající se nepřiměřenosti výše pokuty pak není přípustná. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Při jednání dne 13. 8. 2018 stěžovatelka vzala žalobu v rozsahu námitky nepřiměřenosti výše pokuty zpět, jak vyplývá z audiozáznamu z jednání. Uvedenou žalobní námitku neuplatnila, ač tak zjevně učinit mohla. Jedná se tedy o nepřípustnou námitku a zdejší soud se jí proto dále nezabýval. Z procesní opatrnosti zdejší soud dodává, že pokuta byla udělena v zákonem stanoveném rozmezí a její výše byla řádně odůvodněna.

[27] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá

pokračování

tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu